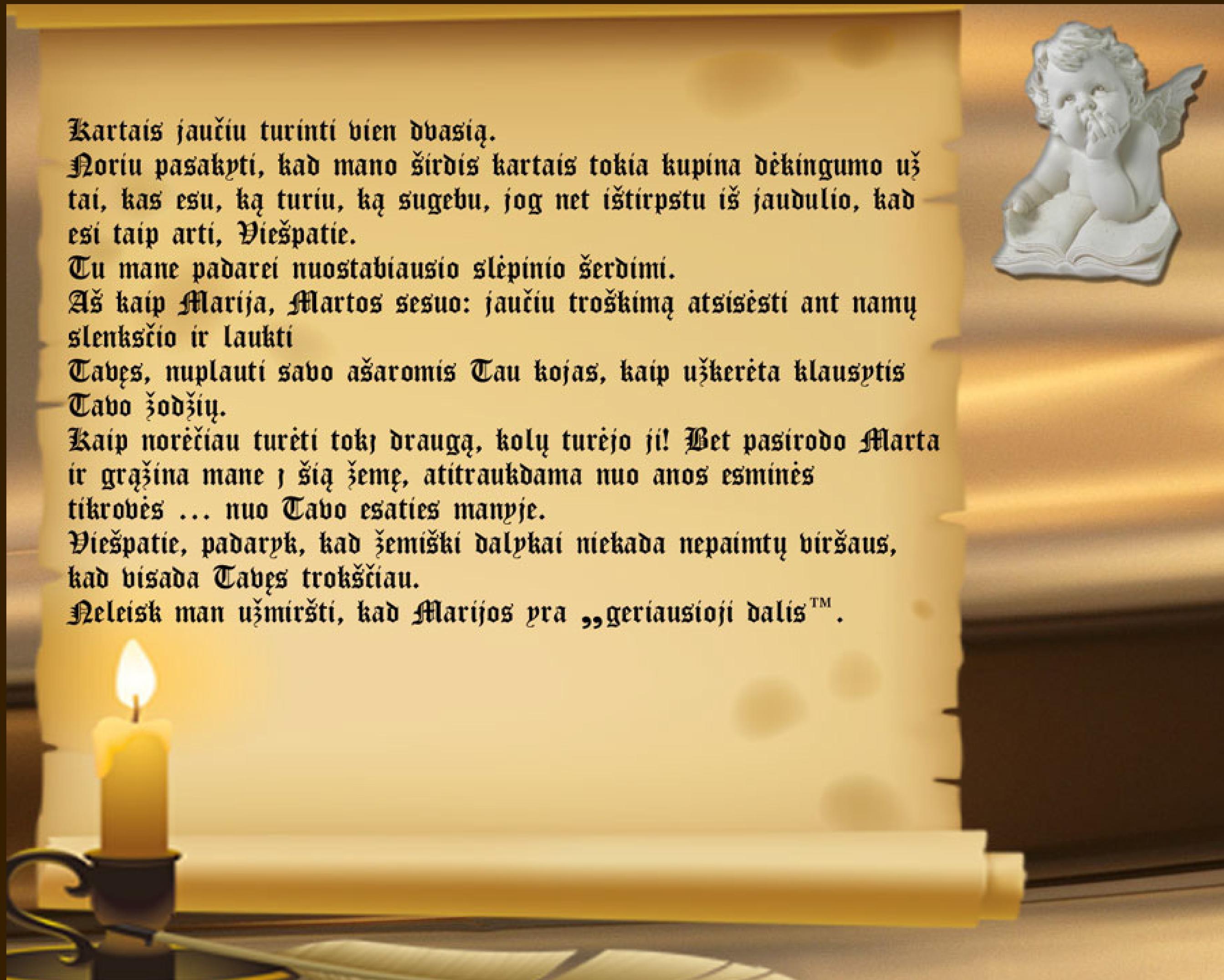

100 MALDU NETURINTIEMS LAJKO

Maldos tiems, kam nesirinko dvasingumo

Kartais jaučiu turinti vien dvasią.

Noriu pasakyti, kad mano širdis kartais tokia kupina dėkingumo už tai, kas esu, ką turiu, ką sugebu, jog net ištirpstu iš jaudulio, kad esi taip arti, Viešpatie.

Tu mane padarei nuostabiausio slėpinio šerdimi.

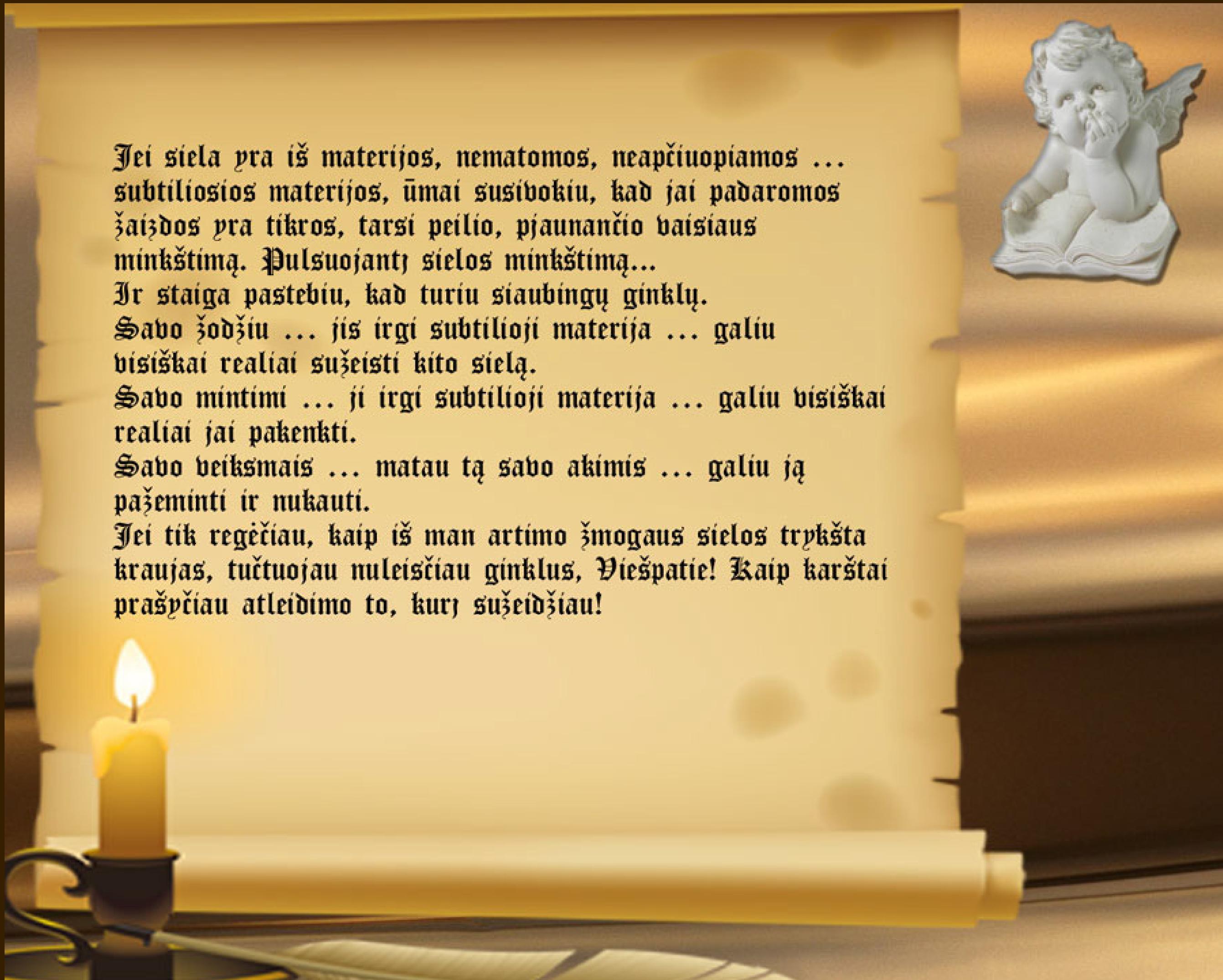
Aš kaip Marija, Martos sesuo: jaučiu troškimą atsisesti ant namų slenkščio ir laukti

Tabės, nuplauti savo ašaromis Tau kojas, kaip užkerēta klausytis Tabo žodžių.

Kaip norėčiau turėti tokį draugą, kolę turėjo ji! Bet pasirodo Marta ir grąžina mane į šią žemę, atitraukdama nuo anos esminės tikrovės ... nuo Tabo esaties manyje.

Viešpatie, padaryk, kad žemiški dalykai niekada nepaimtų viršaus, kad visada Tabės trokščiau.

Neleisk man užmiršti, kad Marijos yra „geriausioji dalis™“.

Jei siela yra iš materijos, nematomos, neapčiuopiamos ...
subtiliosios materijos, ūmai susibokiu, kad jai padaromos
žaizdos yra tikros, tarsi peilio, pjaunančio vaisiaus
minkštimaq. Pulsuojantį sielos minkštimaq...

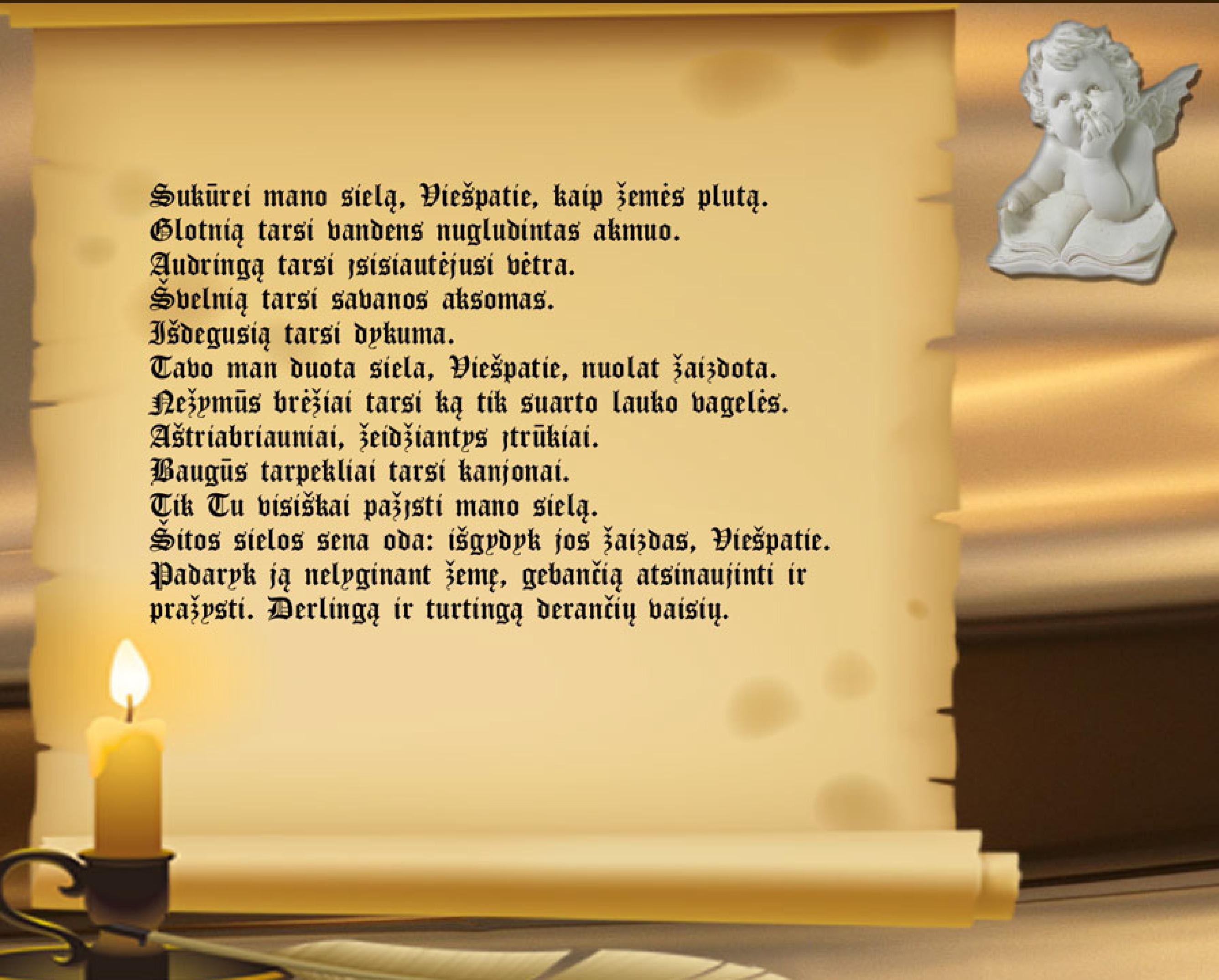
Ir staiga pastebiu, kad turiu siaubingų ginklų.

Savo žodžiu ... jis irgi subtilioji materija ... galiu
visiškai realiai sužeisti kito sielą.

Savo mintimi ... jis irgi subtilioji materija ... galiu visiškai
realiai jai pakenkti.

Savo veiksmais ... matau tą savo akimis ... galiu ją
pažeminti ir nukauti.

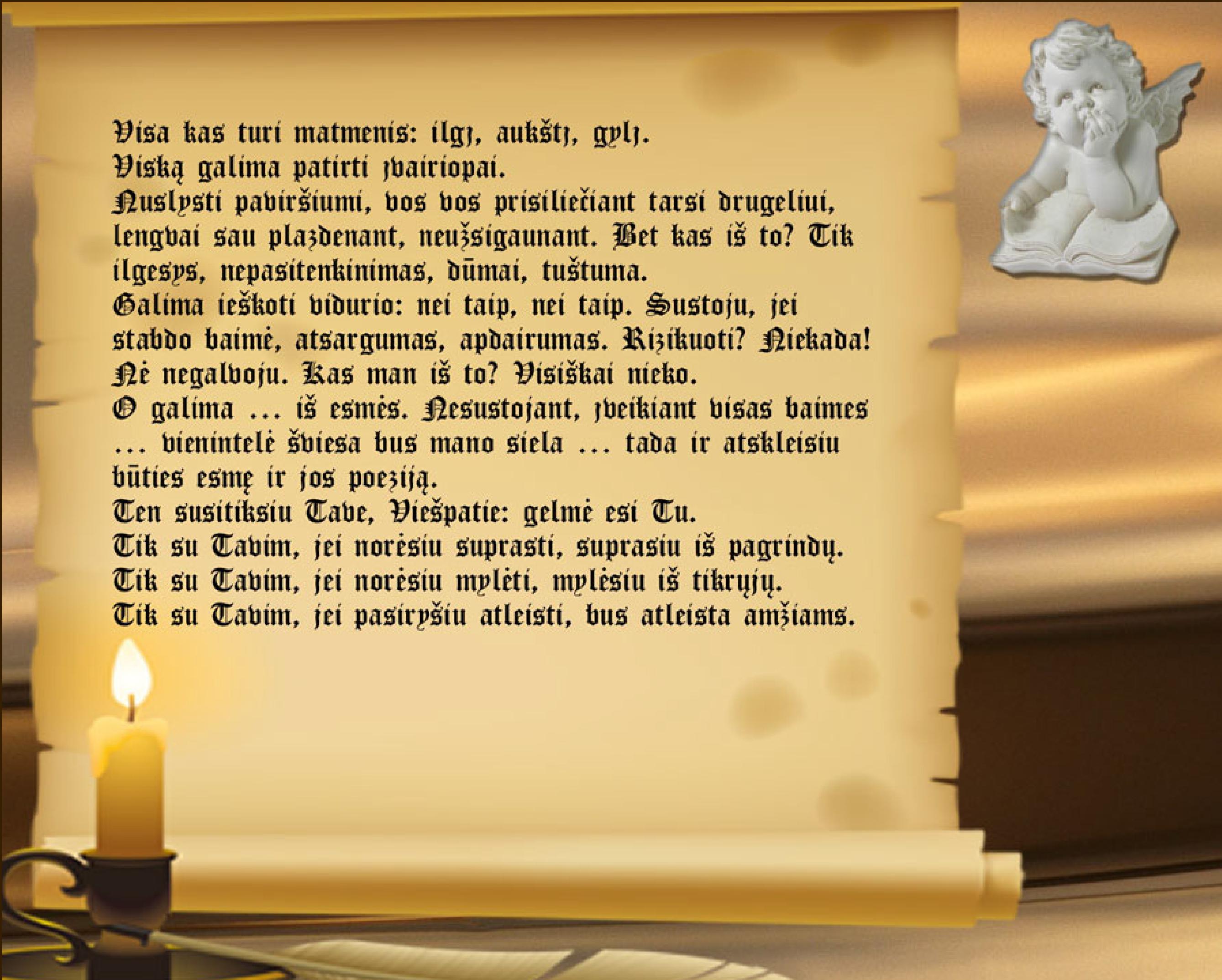
Jei tik regečiau, kaip iš man artimo žmogaus sielos trykšta
kraujas, tučtuoju nuleisčiau ginklus, Viešpatie! Kaip karštai
prašyčiau atleidimo to, kurį sužeidžiau!

Sukūrei mano sielą, Viešpatie, kaip žemės plutą.
Glotnią tarsi vandens nugludintas akmuo.
Audringą tarsi įsisiautėjusi bėtra.
Švelnią tarsi savanos aksomas.
Išdegusią tarsi dykuma.
Tabo man duota siela, Viešpatie, nuolat žaiždota.
Nežymūs brežiai tarsi ką tik suarto lauko vagelės.
Aštriabriauniai, žeidžiantys įtrūkiai.
Baugūs tarpekliai tarsi kanjonai.
Tik Tu visiškai pažįsti mano sielą.
Šitos sielos sena oda: išgydyk jos žaiždas, Viešpatie.
Padaryk ją nelyginant žemę, gebančią atsinaujinti ir
pražysti. Derlingą ir turtingą derančių vaisių.

Visa kas turi matmenis: ilgji, aukštji, gylji.
Viskų galima patirti jvairiopai.
Nuslysti paviršiumi, vos vos prisiliečiant tarsi drugeliui,
lengvai sau plaždenant, neužsigaunant. Bet kas iš to? Tik
ilgesys, nepasitenkinimas, dūmai, tuštuma.
Galima ieškoti vidurio: nei taip, nei taip. Sustoju, jei
stabdo baimė, atsargumas, apdairumas. Rizikuoti? Niekada!
Nė negalvoju. Kas man iš to? Visiškai nieko.
O galima ... iš esmės. Nesustojant, jveikiant visas baimes
... vienintelė šviesa bus mano siela ... tada ir atskleisiu
būties esmę ir jos poezią.
Ten susitiksiu Tave, Viešpatie: gelmė esi Tu.
Tik su Tavim, jei norėsiu suprasti, suprasiu iš pagrindų.
Tik su Tavim, jei norėsiu mylėti, mylésiu iš tikrujų.
Tik su Tavim, jei pasiryšiu atleisti, bus atleista amžiams.

Sprogstu nuo nugyvento gyvenimo. Privalau rasti būdą
išlieti jo dalį. Privalau.
Pagimdžiau vaikus, bet čia ne tai.
Myliu savo vyrą, bet čia ne tai.
Plaunu, valau, bližginu, gaminu valgį, bet čia ne tai: jaučiu,
kad sprogstu. Turiu kažką daryti. Turiu.
Mėginau siubinėti, bet čia ne tai.
Išskalbiau visą krepšį patalynęs, bet čia ne tai.
Pasekiau vaikui pasaką: kažkas veržiasi ištrūkti. Privalo.
Sėdžiu prie kompiuterio, tvarkau reikalus, kalbuosi su klien
tais... Grįžtu namo ir vėl viskas verda, veržiasi, reikalauja.
Turiu jį išleisti. Turiu.
Visur naršau tikėdamasi, kad palengvės ... rausiuosi stalčiuose,
rausiuosi širdyje ... ir štai galų gale randu! Ačiū, Viešpatie!
Štai ką privalau ... ištarti ačiū. Nuoširdžiai ačiū ...
didžiausios padėkos žodžius. Tada mano nerimstanti siela nus
iramins.

Ačiū, Viešpatie, už tai, kad esu. Ačiū už tai, kad galiu.
Ačiū už tai, ką turiu. Ačiū už tai, kas busiu.

